

Foucauld atya, egy a többi szent közül – Jézus Kistestvéreivel együtt ünnepeltünk

Egy Pest megyei kis településen, Vasadon található, Charles de Foucauld-ról elnevezett kápolnában követték online a május 15-i ünnepi szentmisét – amelyen Ferenc pápa tíz új szentet avatott – a Jézus Kistestvérei női szerzetesközösség tagjai barátokkal, érdeklődőkkel együtt. A nővérekkel beszélgettünk az ünnepről és a hétköznapokról.

Károly testvér, a kistestvérek csak így nevezik a május 15-én, vasárnap szentté avatott Charles de Foucauld atyát, ahogyan magukat is kistestvérnek hívják, a sivatag szentjét követve, aki egy volt a többiek közül, a legkisebb, mindenki szolgálatában. A magyar női szerzetesrend tagjaival lenni mindig különleges élmény, valami egészen más, mint amiről ma a hétköznapok szólnak. Egyszerű, figyelmes, türelmes és nagyon szép jelenlét az övék.

A Foucauld atyáról elnevezett, az ereklyéjét is őrző vasadi kápolnában barátaikkal együtt követték a Bonum TV közvetítését az ünnepi szentmiséről, ezt követően osztották meg velünk gondolataikat.

„Öröm van bennünk” – válaszolja Anikó kistestvér arra a kérdésekre, milyen érzésekkel élték meg az ünnepet.

Öröm, „hogy arról az életről, amelyet látszólagos eredménytelenségben élt le Károly testvér, az Egyház úgy gondolja, hogy ma az evangelizáció útja” – teszi hozzá azonnal Nelli kistestvér.

„Engem megfogott, hogy a Szent Péter-bazilika homlokzatán egy volt a tíz szent a között. »Egynek lenni közülük« – még a szentek között is egy volt. Tudom, hogy az egész világon ismert, a *Fratelli tutti* enciklika nyomán különösen. Számomra nagy öröm volt, hogy egy közülük, még a szentek között is a helyén van” – hangsúlyozta Erzsébet kistestvér.

Nelli megmagyarázza: Ez az ő búzamag élete. Egyedül halt meg, senki követője nem volt, ma pedig a világon nagyon sokan élnek a keresztény életnek ezt a lényeges részét, a názáreti lelkeséget, tudva vagy nem tudva.

Amikor az Egyház ráirányítja a reflektort, akkor felfedezik: »Hiszen én is ezt élem! A mindennapokban megélem a hitet, és találkozom az élő Istennel, ami erőt ad a folytatáshoz...«”

Károly testvér, a kistestvérek csak így nevezik a május 15-én, vasárnap szentté avatott Charles de Foucauld atyát, ahogyan magukat is kistestvéreknek hívják, a sivatag szentjét követve, aki egy volt a többiek közül, a legkisebb, mindenki szolgálatában. A magyar női szerzetesrend tagjaival lenni mindig különleges élmény, valami egészen más, mint amiről ma a hétköznapiak szólnak. Egyszerű, figyelmes, türelmes és nagyon szép jelenlét az övék.

A Foucauld atyáról elnevezett, az ereklyéjét is őrző vasadi kápolnában barátaikkal együtt követték a Bonum TV közvetítését az ünnepi szentmiséről, ezt követően osztották meg velünk gondolataikat.

„Öröm van bennünk” – válaszolja Anikó kistestvér arra a kérdésekre, milyen érzésekkel élték meg az ünnepet.

Öröm, „hogy arról az életről, amelyet látszólagos eredménytelenségben élt le Károly testvér, az Egyház úgy gondolja, hogy ma az evangelizáció útja” – teszi hozzá azonnal Nelli kistestvér.

„Engem megfogott, hogy a Szent Péter-bazilika homlokzatán egy volt a tíz szent a között. »Egynek lenni közülük« – még a szentek között is egy volt. Tudom, hogy az egész világon ismert, a *Fratelli tutti* enciklika nyomán különösen. Számomra nagy öröm volt,

hogy egy közülük, még a szentek között is a helyén van” – hangsúlyozta Erzsébet kistestvér.

Nelli megmagyarázza: Ez az ő búzamag élete. Egyedül halt meg, senki követője nem volt, ma pedig a világon nagyon sokan élik a keresztény életnek ezt a lényeges részét, a názáreti lelkeséget, tudva vagy nem tudva.

Amikor az Egyház ráirányítja a reflektort, akkor felfedezik: »Hiszen én is ezt élem! A mindennapokban megélem a hitet, és találkozom az élő Istennel, ami erőt ad a folytatáshoz...«”

Változik-e valami a hétköznapi életükben attól, hogy szentté avatta az Egyház azt az embert, akit lelkeségében követtek? Anikót megerősíti a küldetésében. Nagyon szíven ütötte Ferenc pápa homíliájából az egyik mondat, hiszen Károly testvért úgy szokták emlegetni, hogy a vallásból szeretetet csinált. „A szentté avatás napjának evangéliumát jobban nem is lehetett volna kiválasztani. Azt mondta ennek kapcsán a pápa: *mindannyiunk értékét az adja, hogy Isten szeret minket. Nem én szeretem, hanem Ő szeret, ez adja a méltóságunkat, az értékünket.*

Megerősödött bennem, hogy ez mindenkinek jár. Amikor Monoron éltünk, a cigánytelepen az egyik kislány egyszer odajött hozzám – civilben járunk, de a nyakunkban ott lóg egy kereszt, rajta egy szív –, és megkérdezte, mi van a nyakamban. Elmondtam neki, ez azt jelenti, hogy az Isten szeret. Rám nézett, és azt kérdezte: »Engem is?« Ahogyan Ferenc pápa mondta, valóban ez ad méltóságot, értéket mindannyiunknak: Isten szeret.”

„Bármit írt Károly testvér, mindig rárajzolta a keresztet a szívvel, és odaírta: Jesus caritas. – teszi hozzá Nelli. – Ezt élte meg az emberek között a jóságon, a barátságon keresztül. Ezek emberi dolgok, illetve isteni dolgok. Amikor egymás között megéljük, a másik embersége növekszik általa. Mi növekszünk azáltal, hogy szeretettek vagyunk, és amikor tovább tudjuk adni, akkor a másik ember is azt érzi meg, hogy ő is növekszik emberségében, önmegbecsülésében, talán a mi szeretetünk, barátságunk által. Nekünk nincsenek műveink, nem tudjuk azt mondani, hogy tanítunk vagy hitoktatást végzünk, de jelen vagyunk az Isten számára a szemlélődő imánkkal és életünkkel. És jelen vagyunk az emberek számára, akiket az Úr az utunkba hoz. A takarítóvállalatnál dolgozva, Monoron a cigánytelepen, az AIDS-betegek között, vagy bárhol a IX. kerület sivatagában, ezt a hivatást mindenhol meg tudjuk élni. Ez azonban azt kéri, követeli tőlünk, hogy elsősorban mi magunk térjünk meg, alakuljunk át, hogy valahol az életünkön keresztül sugározhasson ez az isteni szeretet.”

Anikó elmeséli ennek a hétköznapi életnek egy kis részletét, hogy aznap jött egy telefon a börtönből, Kiskunhalasról. Egy nevelőtiszt kereste, csak annyit kérdezett: „Tud skype-olni?” Mondta, hogy vidéken van egy rét közepén, most nem tud. Még egyszer kérdezte: „Tud, vagy nem tud skype-olni?” Az ott fogva tartott Kati akart vele beszélni, de ezt általában előre meg kell mondani, kijelölni a dátumot. „Ráadásul nem nagyon tudok skype-olni, de már készültem, hogy megtanulom, mert neki ez nagyon fontos. És az jutott eszembe, hogy akkor ezt hozom magammal a szentmisére, Katit és a skype-olást, és kérem Istent, csináljon valamit. Az ember fejben nagyon sok mindent kitalál, megtervez, de hogyan tudunk arra a történetre válaszolni, ami az életben elénk jön?”

Álljon itt végül egy kis történet arról, hogyan élük meg Foucauld atya követői a hétköznapiakat. Alázatos életükben még az olyan balszerencse is, amely a Vasadra indulás előtt a kistestvérekkel történt, mélyebb jelentőséggel bír. Elvesztek az utcán felejtett ajándékaik, amelyeket nagy munkával, szeretettel készítettek aznapra, kis kártyák idézetekkel, Foucauld atya fotójával, életrajzával. Hiába keresték a szomszédok, talán egy kukában végezték, talán valaki rácsodálkozik, ha rátalál.

Erzsébet hozzáfűzte: „Ki tudja, milyen eszközök voltunk ezzel annak számára, aki kézbe veszi azokat az üzeneteket, amelyeket kiválasztottunk. Hiszem, hogy nem a semmibe vész, ahogyan az ő élete látszólag nem termelt gyümölcsöt. Az Úr útjai nem a mi útjaink, eszközök vagyunk, amíg élünk. Ez most így jutott célba, ki tudja, kiknek. Mi elhintettük a magot, kicsit másképpen lesz, mint ahogy elterveztük.”

Cserhádi Ferenc esztergom-budapesti segédüspök hálaadó szentmisét mutat be Charles de Foucauld szentté avatásáért május 19-én, csütörtökön 18 órakor a Páli Szent Vince-plébániatemplomban (1096 Budapest, Haller u. 19–21.).

Szeretettel várnak mindenkit!

Szöveg és fotó: Thullner Zsuzsanna

Magyar Kurír 2022. május 16. <https://www.magyarkurir.hu/hirek/foucauld-anya-egy-tobbi-szent-kozott-jezus-kistestvereivel-egyutt-unnepeltunk>